

24.3. 2024, Květná neděle

Introit: Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho... **Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu....**(Ž 118,24-29)

Píseň: 146,1;6-8 *Ó chvalte laskavého Pána* (Žalm 118)

Modlitba:

Pane Bože,

zpívali jsme, že přicházíš jako vládce, a to vládce zvláštní – přelaskavý; že jsi Bůh silný, který nás vine k srdci. Potřebujeme tě, Pane Bože. V nejistotě, kdy se vládci předhánějí, kdo má ničivější zbraně. Tenkrát dávno jsi vjížděl do města pokoje Jeruzaléma, vítali tě a ty jsi přitom tušil, že to nebude pokojná návštěva. A přece jsi šel. Vlastně i kvůli nám.

Děkujeme, že se o tebe můžeme opřít, důvěřovat, vracet se k tobě jako domů. Amen.

Čtení: Lk 13,31-35

Píseň: 531 *Proč jen mlčíš, Pane*

Text: Lk 19,28-44 (Vjezd do Jeruzaléma)

Kázání: Už hodně let se na přelomu roku koná evropské setkání mladých organizované komunitou Taizé. Párkrát jsem se takového setkání účastnila, poprvé na konci roku 1989 v Polsku ve Wroclavi. 29.12. toho roku byl zvolen prezidentem Václav Havel. Ve Wroclavi jsme to neslavili jen my Češi, ale přidalo se (aspoň z mého pohledu) celé město. Mladých lidí z různých zemí Evropy tam bylo na 50 tisíc. Úžasná atmosféra radosti v ulicích, dlouhý řetěz jásajících lidí... Tato vzpomínka mi vytanula na mysl, když jsem přemýšlela nad atmosférou Ježíšova vjezdu do Jeruzaléma. (nesrovnávám Václava Havla s Ježíšem, ale radost a naděje na změnu myslím, že mohla být podobná)

Blíží se Velikonoce. To „nej“ křesťanství. Největší propad i největší vzestup. Ta největší bolest, odloučení, vzdálení Boha. A pak to na křesťanství nejzvláštnější – vzkříšení, přemožení smrti. Dnešní květnou nedělí vstupujeme do svatého neboli velikonočního týdne.

Ježíš jede do města, kde ho pravděpodobně čeká smrt. Ale z nějakého důvodu tam jet chce, musí. Je to jeho poslání, úkol, nejde to jinak. Když ho už dříve Petr varoval, aby se utrpení vyhnul, Ježíš tu myšlenku razantně odmítl. *Jdi mi z cesty, satane*. Nepokoušej mě, nenabízej mi snazší cestu.

Několik bodů k dnešnímu textu:

1. Osel není kůň.

Ježíš přijede na oslátku. Podle toho lidé pochopí, že přichází někdo zvláštní. Lidé Ježíšovy doby tu symboliku vjezdu krále znají. Znají slova proroka Zacharjáše:

⁹ *Rozjásej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti... (Za 9,9-10)*

Osel, resp. oslátko, není honosný kůň, není to zvíře válečnické ani královské. Lidé v Jeruzalémě znali průvod příjíždějícího panovníka, to jsou nazdobení koně, vojáci, případně jsou kolem v poutech vedení váleční zajatci. Král na oslátku není vysoko nad lidmi, není „na koni“, je pokorně, dole, na dosah. Vidíme si z očí do očí.

To, kde vzal Ježíš osla, je v textu popsáno velmi podrobně. Je to důležité. Podobně podrobně je popsána ještě jiná důležitá událost – příprava Ježíšovy poslední večeře. Není to jen tak ledajaké jídlo kdekoli. Náš osel také není jen tak ledajaký. Je to oslátko zvláštní, nové, ještě nikdo na něm nejel. Je z vesnice blízko Jeruzaléma u Olivové hory. Učedníci si zvíře půjčí, přivedou je, položí na něj své pláště, Ježíš nasedne. Doteď chodil pěšky, případně jel lodí. Teď poprvé jede. Král na oslu.

2. Vítání.

Blíží se Velikonoce. Něco důležitého je ve vzduchu. Kolem Ježíše je dav, evangelista Lukáš jim všem říká učedníci. Jsou kolem svého mistra, doprovázejí, poslouchají, jsou součástí dění.

Sundávají své pláště, to, co je hřeje, chrání i zdobí, pokládají je před osla, před Ježíše. Výraz úcty, pokory. Jak vítati mám tebe.... zpívalo se v jedné adventní písni. (u Lk lidé nedávají na cestu palmové ani jiné větve, jen pláště) Volají *"Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. (slova 118. žalmu), na nebi pokoj a sláva na výsostech!* (variacie na andělské volání při Ježíšově narození)"

Lidé kolem Ježíše vnímají, že jeho příjezd souvisí s nebem, s Pánem Bohem. Ježíš je úplně jiný než známí představitelé světské moci. Ty přicházíš ve jménu Hospodinově. Od tebe můžeme očekávat pokoj – i pro Jeruzalém, město, které má „pokoj - šalom“ ve svém názvu.

3. Komu patří božské pocty?

Volání davu není všem po chuti. Farizeové vyzvou Ježíše: *"Mistře, napomeň své učedníky!"* Nemůžeš je nechat říkat takové věci...

Farizeové odmítají vnímat Ježíše jako někoho Božího, někoho od Boha, s Bohem spojeného. Proto mu nepatří taková pocta. Proto jim už dříve vadily Ježíšovy mocné činy, nepřiměřené řeči, odpouštění hříchů. To může jenom Bůh a Ježíš Bůh není. Farizeové chtějí zachování „statu quo“, Ježíš je nebezpečný narušitel řádu.

4. Ohrožené město.

Ježíš odpověděl: "Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude volat kamení."

Dlouho Ježíš nabádal lidi kolem sebe, aby neříkali dál, že byli svědky zázraku (např. uzdravení - tzv. mesiášské tajemství), teď je už ale nejvyšší čas volat.

Král pokoje, pokorný, na oslátku se blíží k městu pokoje Jeruzalému. Před Ježíšem se rozevře pohled na město – a on se dá do pláče.

Kéž bys, ty veliké město, bylo městem pokoje.

Kéž bys zůstalo krásným městem.

Kéž by v tobě lidé nacházeli pokoj.

Kéž bys bylo město propojené s nebeským pokojem.

Ježíš ale tuší nebo ví, že Jeruzalém se tady nebude tyčit k nebi dlouho. Kamení města pokoje bude volat k nebi. V městě pokoje nezůstane kámen na kameni. Ježíše to pomyšlení bolí, je to k pláči. Ježíše bolí, když je něco ničeno, když někdo trpí. Pláče nad mnoha ničenými městy i životy i teď.

V Jeruzalémě je zeď nářků. Je to jediná zeď, která zbyla z Jeruzalémského chrámu poté, co Římané roku 70 nl (několik desetiletí po Ježíšovi) město a chrám zničili. Lidé se sem přicházejí modlit, některé prosby nechají mezi kameny zdi napsané na papírku. Je i tohle volající kamení?

Při Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma se mísí radost a pláč, vítání a zavržení. Začíná odtikávat napjatý čas velikonočního týdne. (Zpívali jsme píseň:... dav ti včera provolával slávu, pro změnu dnes křičí ukřižuj...)

Ježíš se nevyhnul cestě do Jeruzaléma. Neuhnul. Ukázal, že Bůh přichází k lidem i do nebezpečí, bolesti. Ježíš by si moc přál pro Jeruzalém a celý svět pokoj, ale tuší, že ten ještě nepřijde. Boží království se zableskne na chvíli, naděje svitla vítajícím lidem při Ježíšově vjezdu, plnost Božího pokoje je teprve před námi.

Mám naději, věřím, že Bůh přichází i dnes do míst, kde pokoj není. Do ohrožených měst. Ne s vojenským doprovodem, na koni, s ochrankou... někdy spíš asi s pláčem. Velikonoční neděle je mi nadějí, že síla, zlo a smrt nebude mít poslední slovo.

Prosíme, přicházej, potěšuj. Prosíme, abychom tě rozpoznali, přijali. Amen.

Píseň: 529 *Na oslátku malém*

Ohlášky

Píseň: 784 *Aj kamení volati bude* // 778 *Může být, že padne vše* // 785 *Vítr se ztiší*

Přímlovná modlitba, Otče náš

Poslání: Kéž byste poznali, co vede k pokoji. (Lk 19,42 var.)

Požehnání: **Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu.** Žehnáme vám z Hospodinova domu. Hospodin je Bůh, dává nám světlo. Slavte svátek ratolestí... (Žalm 118,26-27)

Píseň: 435 *Zvedněte brány svrchků svých*